

духъ е говорѣлъ и у сънародниците му, избѣгали, като него отъ своето отечество. За пръвъ пжтъ презъ 1825 год. той открилъ на събратята си, че нѣщо силно го влѣче да се върне въ България и да се опита да поработи за народното възраждане. Сънародниците му одобрили неговия планъ и го посъветвали да замине за Сливенъ, гдето и да започне нова дейность. Д-ръ Селимински си припомнилъ думитѣ на древния философъ Демокрита, който казвалъ: „Смѣлостта е начало на дѣлото, а сждбата води къмъ края“. Обаче въ Сливенъ неговиятъ приятелъ, грѣкътъ Мавроматисъ, му казалъ: „Думи и дѣла не е едно и сжщо“, но все пакъ и той го окуражилъ въ работата.

— На 26 окт. (Димитровденъ) 1825 год. Сел. сигналъ въ родния си градъ Сливенъ, гдето билъ посрещнатъ по обичая тържествено съ народна трапеза. Селимински забележилъ, че народътъ мирно си работи, а духовенството приличало на оня народъ, отъ който произлизало. Въ Сливенъ нѣмало владика. Созополскиятъ владика събиралъ църковнитѣ берии, а свещеницитѣ думали: „Молитвеникъ-хранителникъ“, друга книга — губи време“. Обаче, той срещналъ и свещеници българи, будни и благоразумни, тихи и здрави народни закрилници.

— 1825—1830.— **Първа обществена дейность въ Сливенъ.** — Сливенъ билъ привилегированъ градъ, понеже пазѣлъ близкитѣ проходи; ималъ градска стража харбалия. Възстанието на гърцитѣ въ Влашко и Гърция никакъ не смущавало населението. Градътъ билъ населенъ съ турци и българи. Турцитѣ били по-малко, живѣели всрѣдъ града, държали се гордо, като господари и управници, обаче тѣ били много невежествени, лениви и безгрижни. Българитѣ били множество, и се дѣлили на два класа: привилегировани — чорбаджии (грѣкомани) и еснафи (торлаци). Първитѣ държали въ ржце общественитѣ работи — църкви, училища, община, имоти, а вторитѣ (честни, здрави, добронравни, трудолюбиви) държали занаятитѣ, чиито произведения намирали добра цена по всички пазари въ Турция.